

ROZ HOV ORY

Terezie

Tománkové

nastole

Rozhovory Terezie Tománkové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Terezie Tománková
Rozhovory Terezie Tománkové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rozhovory Terezie Tománkové

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné
se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

Slovo roku: Odvaha	7
Barbora Strýcová	13
Dita Charanzová	29
Tereza Maxová	43
Eva Kubala Havrdová	65
Katarína Vlčková	85
Lucie Hrdá	103
Lenka Klicperová	125
Magdalena Málková	141
Michaela Bauer	159
O autorce	172

“

Slovo roku: Odvaha

Proč tyto ženy? Protože jsou inspirativní, odvážné a ukazují cestu. S výběrem pomohla anketa ŽENA ČESKA, kterou v roce 2023 poprvé uspořádala zpravodajská multiplatforma CNN Prima NEWS. Dala našim divákům a čtenářům na výběr a oni si zvolili. Poslali stovky jmen žen různých profesí, sportovkyň, podnikatelek, političek, vědkyň. Žen, které jsou pro ostatní vzorem a jejichž sebevědomí, hodnoty a práce inspirují a podporují nás, další ženy, na cestě za našimi cíli.

První místa jsou fascinující seznam. Většina z nich souhlasila a chtěla svůj příběh do této knížky připojit. Dostala jsem to privilegium se setkat a mluvit s nimi. Měla jsem šanci se jich ptát na jejich práci, život, cestu. Na překážky, které musely překonat. A ony s velkou upřímností odpovídaly. Některé jsou známé, slavné. Některé jsou špičky ve svém oboru, ale široká veřejnosti je nezná, přestože sbírají ceny a uznání.

V televizi vedu rozhovory živé, intenzivní. Každé slovo je v přímém přenosu, nedá se vzít zpátky. Věty jsou v okamžiku vyřčeny, jdou světem a žijí si svým vlastním životem. Každá chyba se počítá. I ta moje. Knižní rozhovor byl pro mě premiéra. Luxus. Dostala jsem intimitu, čas, který plynul, aniž by nám ho někdo měřil. Mohla jsem se vracet v myšlenkách, svých i cizích. Dopřála jsem čas všem dámám na druhé straně diktafonu. A pak jsem dostala čas a prostor rozhovory zpracovat do formy slov napsaných na papír. Doma. V kavárně. Na zahradě. Ráno, v noci. Čas mi při tom plynul divně. Vlastně přirozeně, a to na tom bylo divné. Podobný zážitek mám ve vzácných chvílích, kdy se jen soustředím na práci, nevnímám nikoho, neřeším, co musím a nesmím, nevedu své nekonečné vnitřní dialogy. Čas bez času, čas pro mě.

Jsem ráda, že jsem se s NIMI mohla potkat. S výjimečnými ženami.

Všem dámám, které se mnou trávily svůj čas, děkuji za to, že si se mnou povídaly a že se nebály podělit o kus sebe. Popsaly svoji cestu, své obavy, radosti, denní banality, které musely překonávat. Daly mi tím odpovědi na mnoho otázek a snad je dají i vám. Za těch pár měsíců, které jsem s nimi byla, poslouchala jejich myšlenky, příběhy a formovala je do tvaru kapitol v knize, jsem nacházela vlastnosti, které je spojují. Jsou to ženy naprosto různých profesí, věku, cílů i hodnot. Jedno mají však společné. Je to velká **ODVAHA**.

Nebojí se dělat věci jinak než ostatní. I když je na jejich cestě mnozí zrazovali nebo nabízeli alternativy, kratší a umetenější cesty, ony se nebály jít si podle své vlastní mapy. Měly také odvahu poslechnout své vlastní pocity. Intuici? Vnitřní hlas? Je asi jedno, jak to pojmenujeme, je to něco uvnitř každé z nás. Přesvědčení, které nás vede a může nám pomáhat. Možná víc, než si myslíme.

Profesorce Evě Kubala Havrdové, vítězce celé ankety, říkali, ať se věnuje epilepsii. Je to modernější, snazší, je lepší léčba, lákali ji. Šla jinou cestou. Zaměřila se na nemoc, jejímž synonymem tenkrát byla beznaděj a na niž neexistoval lék. Dnes je jednou z předních vědkyň, která stála u zrodu moderní léčby roztroušené sklerózy, a diagnóza této nemoci má jiný obsah, jiný průběh a v naprosté většině případů i jiný konec. O tolik lepší!

Magdalena Málková našla odvahu po čtyřicítce změnit profesi, vystudovat vysokou školu, změnit svůj život i se dvěma dětmi a snažit se o to, být spokojená. Síla na změnu ubývá s věkem. Už nestojí za to něco měnit, říkáme si, přiznejme si to. Stojí. Ona je důkazem. Dnes je Magdalena špičkovou pedagožkou, vzdělává naše děti a je vzorem pro další, nové učitele.

Lenka Klicperová jezdí svým autem do válek a nejméně bezpečných částí světa. Na Ukrajině byla za poslední dva roky čtrnáctkrát. Spoléhá se jen na sebe a své zkušenosti. Svoji sílu. Občas se bojí, ale pravda jí za to všechno stojí. Příběh, který pak nám ostatním přináší, pro ni znamená víc než obavy o vlastní život.

Mnohé z žen, jejichž příběhy budete číst, uspěly v tvrdém, sobeckém a maskulinním světě. Nakládají na sebe hodně. Víc než by musely. I když to nikdo nevidí, neocení, nic se o tom nenapíše a nikdo to nevyfotí. Dřou, nespí, nejí, odřikají si. Protože to tak žádá jejich práce, kterou si vybraly, a nestěžují si na to.

Bára Strýcová mluví o tom, jak neskutečně týrala své tělo. Touha vyhrát a nechat na kurtu všechno ji vedla na samou hranici sil. Znovu se ve vyprávění dostává nepřímo k odvaze, se kterou si šla za svým, držela svůj tým, vyhrála Wimbledon a pak na vrcholu odešla.

Lucie Hrdá zastupuje oběti násilí, popisuje ženskou sílu. Energii a zkušenost, která nám pomáhá překonávat patriarchální svět, v němž jsme dopředu odsouzeny k neúspěchu, pokud nevyvineme víc úsilí než muži. A k tomu má odvahu sama sebe nazývat feministkou a čelit nekonečné nenávisti na sociálních sítích a ve veřejném prostoru.

A zároveň tyto ženy přiznávají, že i ta druhá cesta, nebýt na sebe tvrdá a nebýt za každou cenu nejlepší, není špatná. Každá máme na výběr. Jde o to, samu sebe na té cestě nezničit.

Katarína Vlčková mluví něžně a jemně o těch nejtěžších okamžicích odcházení, smíření se s osudem a loučení se s blízkými. O smrti. Vypráví o tom, jaké to je pomáhat rodinám, kde umírá dítě nebo mladá maminka. Nepomáhá jen nemocným v jejich posledních dnech a minutách, ale celým rodinám, které paralyzovány žalem a strachem pomáhají i tam, kde už pomoci nejde. Síla a odvaha v ryzí podobě. Mnoho z nás při slovech „smrt“, „umírání“ klopí zrak a mysl intuitivně posouvá jinam. Je to hra na nesmrtelnost. Ona má odvahu stát v těsné blízkosti smrti jiných, profesionálně i lidsky. A pak dál žít svůj život a nebát se jiných konců.

Přes všechny své úspěchy vědí, kde jsou jejich kořeny, a vnímají tak svět kolem sebe. Pamatují si na sebe, kdy začínaly jako mladé holky nebo studentky, a často o tom mluví. Nezapomněly na to.

Tereza Maxová, která jako osmnáctiletá holka vyjela za železnou oponu, dobyla svět modelingu a dnes ve své nadaci pomáhá dětem. Začala před víc než čtvrtstoletím, v době, kdy dobročinnost byla neznámé slovo a ona pomohla prošlapat cestu ostatním. Je mnohem víc než bývalá supermodelka. V povídání se stále vrací ke své rodině, mamce nebo dědouškovi, jak jim říká. Kořeny jsou pro ni její strom.

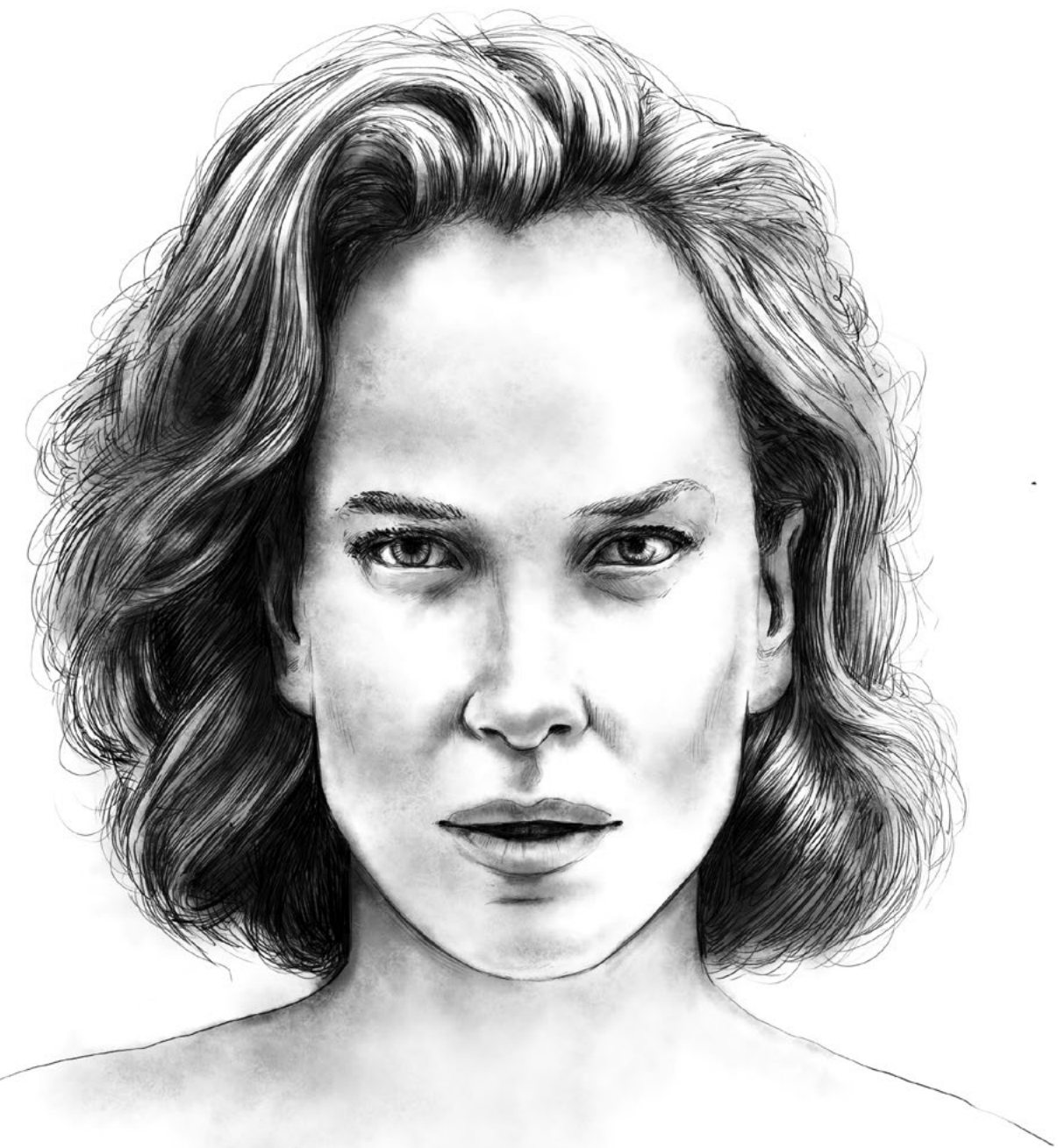
Michaela Bauer se dostala na vrchol mužského světa peněz a technologií, vypráví o tom, že uspěla díky tomu, že s muži nesoutěží, neměří se s nimi. Jak to dokázala? Zůstala ženou v nejlepším slova smyslu, nesoupeřící, ale spojující a empatickou, se silnou intuicí.

Dita Charanzová se stala jednou z nejvlivnějších osobností v Evropě. V Bruselu ji zná víc lidí než tady doma. Byla významnou členkou Evropského parlamentu. V rozhovoru popisuje, že za tím stojí tvrdá práce a odvaha věci měnit. Ženská jemnost a umění naslouchat jí pomohly k mnoha vítězstvím. Po deseti letech v politice našla také odvahu skončit.

Ať jsou vám inspirací. Ať vám dodají odvahu.

Pro mě je to slovo roku.

Terezie

“

Barbora Strýcová

Barbora Strýcová (1986) je profesionální tenistka. Na ženských okruzích hrála dvacet let do roku 2023. Je dvojnásobnou vítězkou Wimbledonu ve čtyřhře. Má bronzovou medaili z letních olympijských her v Rio de Janeiru. V letech 2019–2020 byla světovou jedničkou ve čtyřhře. Na okruhu WTA vyhrála 32 turnajů ve čtyřhře, dva ve dvouhře.

**„Těžko se končí
na vrcholu.“**

Tři týdny po našem setkání Bára přivedla na svět své druhé dítě, holčičku Josefínu. „Mám už poslíčky,“ varovala mě se smíchem. Přiznala jsem se jí na rovinu, že tenisu moc nerozumím, že mě nezajímá. Ale zajímá mě ona, velmi. Co rozhodlo o tom, že v sobeckém, tvrdém světě tenisu uspěla právě ona? S čím se prala? Co na své dlouhé, úžasné sportovní cestě našla, ale i ztratila? Odpovědi mi dala. Uspěla proto, že je taková, jaká je. Soutěživá, tvrdá sama k sobě, cílevědomá, komunikativní. Na kurtu chtěla od malička nechat všechno. Mluvila otevřeně o ženském tenise a potížích, které zvládla. O dopingové síti, ve které jednou svou chybou uvízla. I o následcích, které ji na začátku zdrtily a nakonec posílily. Když mluví o Wimbledonu, milovaném turnaji i místu, kam ji jako dítě vzali prarodiče, rozpláče se nad svými krásnými vzpomínkami dojetím. Wimbledon nakonec vyhrála dvakrát. Podruhé na konci své dvacetileté kariéry. A pak skončila. Odvahu, kterou to vyžadovalo, těžko popisuje i ona sama. Vnitřní sílu, která jí umožnila skončit, když se sama rozhodla, a ne až budou ostatní lepší. Ona skončila jako nejlepší.

~~~~~  
*Tenis je fér. Co si neuhrajete, to nemáte. Moc věcí z minulosti bych neměnila, ale určitě bych si dřív našla člověka, který se věnuje mé hlavě.*  
~~~~~

Báro, vy jste skončila, když jste byla na sportovním vrcholu. To se skoro žádnému sportovci nepodaří. Většinou skončí nuceně. Kolik lidí vám řeklo, že je to skvělý nápad? A kolik, že jste blázen?

Převažovaly názory, že jsem blázen. Ptali se mě, proč nechci hrát dál. Vyhrát Wimbledon a skončit bylo pro spoustu lidí nepochopitelné. Říkali, že na to mám a že soupeřky můžu porážet dál. I v singlu jsem byla konkurenceschopná. Sem tam jsem vyhrála nějaké kolo, porážela jsem holky ze stovky. Ale jak jste řekla. Když má sportovec za sebou takhle dlouhou kariéru, je vlastně nemožné ji na vrcholu ukončit. Většinou jsou zranění, tělo je opotřebované. Těžko se odchází na vrcholu. Ale já jsem si to nastavila po porodu tak, že se chci vrátit jen na chvíli. A že se mi podařil Wimbledon? To byl extra bonus. Ale přes moje rozhodnutí nejel vlak. Chtěla jsem skončit. Víím, co za tím stálo, a víím, jak strašně náročné to bylo a jak mě to oddělalo fyzicky.

Oddělalo?

Úplně celé tělo.

Jak to vypadá?

Mám poškozený meniskus a natržené rameno. Do toho malý Vincent není úplně spící dítě a já jsem prostě netrénovala tak, jak jsem potřebovala. Bylo to strašně náročné.

A ještě jsem se rozhodla, že to zvládnu bez chůvy, jen s rodinou, takže jsem neměla čas věnovat se regeneraci. Ale byla to moje volba, takhle jsem to chtěla. Přála jsem si trávit co nejvíc času s malým a odbíhat si na tréninky. Ale déle bych to fyzicky nevydržela. A jsem strašně ráda, že to takhle dopadlo.

Když jste končila poprvé v době covidu, čekala jste svého syna Vincenta. Kdyby vám někdo řekl, že po porodu ještě vyhrajete Wimbledon, co byste si myslela?

Když se narodil, tak jsem si myslela, že už se nikdy nevrátím. Ale něco mě hlodalo. Říkala jsem si, že se musím vrátit, že přece nemůžu skončit kariéru takhle. Byl covid a do toho jsem byla těhotná. Takový konec jsem si nevybrala. Měla jsem pocit, že si zasloužím lepší konec. Aby přišel z mé iniciativy. A že si to zaslouží i můj tenis a moje kariéra. Potřebovala jsem si to nějakým způsobem uzavřít, protože ráda jdu dál, až když mám věci uzavřené. A když je něco otevřeného, tak s tím nemůžu fungovat. Zhruba po půlroce jsem už věděla, že se vrátím a že do toho musím začít šlapat.

Po půlroce! Já jsem slyšela jeden rozhovor s vámi z tohoto období a v něm říkáte, že se vám nechce ani sportovat. Že když vidíte lidi, co běhají, je vám zle. Kdy se to zlomilo?

Zlomilo se to v nějakém šestém, sedmém měsíci po porodu, kdy jsem začala pomalu chodit, pustila jsem se do běhání a nakonec i do cvičení. Asi tři měsíce předtím, než jsem se vrátila na tour, tak jsem začala hrát, a bylo to fajn. Já jsem se strašně dobře připravila. Říkala jsem si, že nechápu, že jsem se takto nepřipravovala předtím. Nehrála jsem na kvantitu, ale kvalitu. Netrávila jsem u toho čtyři hodiny za den, ale dvě hodiny. Ale byly to efektivní dvě hodiny plus kondička. Já se fakt dobře připravila.

~~~~~  
*„Jste pořád sama. Od ledna do listopadu cestujete pořád někde po světě, lítáte s lidmi, které si platíte za to, aby vám říkali, co děláte blbě.“*  
~~~~~

Wimbledon je váš srdcový turnaj?

Ano, úplně. Odmala.

Čím to je?

Protože jsem ho poprvé navštívila s mojí babi a dědou ve třech letech. Oni žili v Anglii a já k němu cítím... to vůbec nejde popsat. *(Bára začíná plakat.)*

To místo? Ta historie?

Úplně se mi chce z toho brečet.

•

Tak moc to tam máte ráda?

Já jsem úplně mimo... omlouvám se.

Neomlouvajte se. Máte před porodem, to je úplně normální. To já bych se měla omluvit.

Wimbledon je pro mě srdcová záležitost. Na ten úspěch jsem čekala nějakých 23 let a každý rok jsem doufala, že to přijde. A přišlo to na konci kariéry.

„Každý zápas jsem chtěla tak moc vybojovat, že jsem na kurtu nechala duši, ať se dělo, co se dělo. Chtěla jsem tam prostě nechat všechno.“

Když jste pak držela v ruce trofej, co vám běželo hlavou?

Ono to bylo spíš i tom, že jsem se v singlu dostala do semifinále. A tam hrajete proti Sereně Williamsově. Mně v hlavě vlastně ani nic neběželo. Já jsem byla jen v tom okamžiku. Když jsme potom vyhrály v deblu, tak jsem tomu nejdřív nevěřila. Po pár dnech to ze mě nějak spadlo a brečela jsem. Pro mě to byl zážitek, na který do smrti nezapomenu. Ale i na to, jak jsem se cítila během toho turnaje. To bylo hrozně silné. Byla jsem mentálně úplně jiný člověk. Byla jsem silná a šíleně jsem se těšila na všechny zápasy. Těšila jsem se i na strach, který s tím přichází. Obavy, aby to vyšlo. Ty dva tři týdny do konce jsem byla hrozně silná, což se mi nikdy nestalo.

Jak důležitá je psychika? Mentální zdraví, nastavení, hlava? Protože tělo nějak připravíte, ale pak je důležitá mysl. Kolik procent úspěchu tvoří hlava?

Strašně moc. Strašně. V tenise obzvlášť. Nevím. Osmdesát procent úspěchu je hlava?

Takhle hodně?

Hrozně moc. Tenis je pro ženy obrovsky náročný na psychiku. Jste pořád sama. Od ledna do listopadu pořád někde cestujete po světě, lítáte s lidmi, které si platíte za to, aby vám říkali, co děláte blbě. A vy to musíte akceptovat. Jsou to trenéři. Ale taky je to jejich práce. Takže to mentální vypětí je obrovské. Přezijí to fakt jenom silní. Ale když to dáte, tak jste pak silní i v jiných věcech. Já na sobě cítím, že to, co jsem prožila ve sportu nebo čím jsem si během kariéry prošla, mi pomáhá i teď.

Řekla jste, že hlava je důležitá obzvlášť v ženském tenise. V čem je jiný než ten mužský?

Je to tím, že ženy nejsou v některých ohledech tak odolné. Kdybychom byly kamarádky a zítra bychom proti sobě hrály třeba v semifinále na Wimbledonu, tak já se s vámi neumím bavit. To chlapi umí. Nebo si zahrát pořádně ostrý zápas a pak

jít spolu na kafe. To já neumím. A to nám někdy chybí. Pak totiž nemáme ani toho parťáka, který nás na turnajích podrží.

Je v ženském tenise větší rivalita?

To ne. Ale přece jenom je to sobecký sport. Ale to je normální. Tenis je individuální sport, ve kterém hrají hodně velkou roli peníze. Každá si chceme ukrojit toho koláče nejvíc. Prostě být sobec je úplně normální a je to i správné. My se respektujeme, neděláme si naschvály. Ale že bychom se kamarádily, to zase taky ne.

Ale mezi tenistkami máte přece kamarádky.

To jo. Lucku Šafářovou. A Andreu Hlaváčkovou. Ale samozřejmě to bylo strašně divné, když jsme proti sobě hrály. Takže pak zase chvíli trvá, než se vztahy vrátí do normálu.

Co se musí stát, aby se to uhladilo?

Třeba zrovna s Luckou to bylo náročné. My jsme pak spolu hrály i debly. Ale řekly jsme si, že na to kašleme a že jdeme na kafe. Tak jsi vyhrála, zítra vyhraji zase já. Ale je to těžké.

Síla a soutěživost, to jsou hodně mužské vlastnosti. Vy jste to v sobě měla vždycky?

Ano. Narodila jsem se jako strašně soutěživé dítě.

Jak se to projevovalo?

Vztekem. Prostě dokud jsem nevyhrála zápas, tak jsem se dost vztekala. Což se o mně i povídalo. Každý zápas jsem chtěla tak moc vybojovat, že jsem na kurtu nechala duši, ať se dělo, co se dělo. Chtěla jsem tam prostě nechat všechno. Někdy to bylo až přes čáru, ale prostě to bylo ve mně. Jsem člověk, který je velmi bojovný, nevzdává se, ale má to i svoje negativní stránky. Jsem silně emotivní. Emoce mě někdy dost zabíjejí. Zvlášť když je hodně těch negativních. V průběhu své kariéry jsem s tím dost bojovala. Až jsem si zhruba ve 23 letech našla mentálního kouče, který mi s nimi pomohl pracovat. Ale bylo to pro mě složité.

„Chtěla jsem to dělat. To byla jediná výhoda. A ten tlak tam byl různý. A nejvíc jsem tlačila já. Jsem člověk, který na sebe dokáže vyvinout šilený tlak.“

Pomáhá vám to dodneška?

Jo, pomáhá. Samozřejmě existují různé triky, jako třeba dechová cvičení. Já silně prožívám emoce, jak pozitivní, tak negativní. A bude to ve mně vždycky. Nikdy nebudu

taková, že bych si něco nechávala pro sebe. Já ráda komunikuji s lidmi a vyříkávám si s nimi problémy.

Někdy jste na kurtech nadávala, házela raketou. Když to vidíte zpětně, dalo se to zvládat jinak? Nebo je to otázka věku a zkušeností?

Tak předně bych si mentálního kouče našla dřív. V 17, 18 letech. Tam, si myslím, by to hrálo velkou roli. Moc věcí z minulosti bych neměnila, ale určitě bych si dřív našla člověka, který by se věnoval mé hlavě. Hodně se lpělo na výsledcích a přehlíželo se, že to je nějaký proces. Stejně nároky jsou na děti kladeny i dnes. Pořád jim někdo říká: ty jsi prohrál. Ale vždyť je to jedno, když je vám třináct. No tak prohrál zápas!!! Záleží na tom, jak ho odehrál, jak se choval. A já to také pořád poslouchala. Vyhrála jsi? Prohrála jsi? Prohrála! Aha, tak to je špatně.

V profesionálním tenise se pohybujete od puberty.

Od třinácti let.

To muselo být strašně těžké být někde sama bez rodiny, v tomhle tlaku. V tlaku na psychiku i tělo.

Moji rodiče měli tu výhodu, že jsem si to vybrala sama. Chtěla jsem to dělat. To byla jediná výhoda. A ten tlak tam byl různý. A nejvíc jsem tlačila já. Jsem člověk, který na sebe dokáže vyvinout šílený tlak. Že se z toho třeba nemůžu hýbat. Bylo to těžké. A je to o to těžší, když jste holka, která vlítne do světa tenisu a najednou od vás všichni něco očekávají. Jste první na světě! Ten tlak byl enormní. A taky to pak šlo z kopce i mentálně. Až tak, že jsem chtěla přestat hrát. Říkala jsem si, že na tohle nemám. Já prostě nemůžu hrát, nemůžu vyhrát zápas, prostě na to nemám. Takže třeba půl roku, rok, jsem si říkala, že skončím. Protože to bylo mentálně tak těžké. A taky mě to nebavilo. Pak se to zlomilo. Nějak jsem začala tušit, že na to mám, a znovu jsem se nakopla. Ale v mé kariéře byly momenty, kdy to bylo fakt náročné.

Kdy to bylo nejtěžší?

Nejtěžší to bylo kolem 21. roku, kdy jsem si říkala, že chci dítě.

V jednadvaceti letech?

Ano. Úplně mimo. Já jsem byla vdaná. Vdávala jsem se čerstvě ve dvaceti. Tak jsem si říkala, uděláme si dítě. Tam jsem se hodně rozhodovala. Bylo hrozně těžké soustředit se na manželství. Vlastně jste pořád dítě a do toho máte kariéru. Vůbec jsem nevěděla, kde jsem, co jsem a jak jsem. Pak jsem si v nějakých čtyřiceti letech uvědomila, co chci, a šla jsem si za tím. Kariéra se potom zase nastartovala.

Co tělo? Jak dlouho se dá vydržet, když ho takto týráte?

Týráte ho od mala. Co já jsem vydržela!!! Já jsem hodně trénovací typ, protože trénink mi dodává sebevědomí. Čím víc jsem trénovala, tím víc jsem si na kurtě věřila. To byly koňské dávky. Ale mně to pomáhalo. Taky se to pak na těle projevilo. A nešlo jenom o trénink. Jak se přesouváte z kontinentu na kontinent, přes časová pásma, úplně to rozhodí ženské fungování těla. Tělo na tyhle změny reaguje. Probudíte se v Austrálii, ale před týdnem jste byla v Evropě. Mám si dát snídani, nebo mám jít spát? To bylo pořád. Každý měsíc jinde, v jiném hotelu, pětadvacet let se to takhle točilo. Ale byla to moje práce, kterou jsem si vybrala. A měla jsem ji strašně ráda. Přinášelo mi to spoustu pozitivních věcí. Ale má to i ty stránky, které diváci v televizi nevidí.

Řekněte mi, co je to nejvíc pozitivní? Je to vítězství? Úspěch?

Tak samozřejmě když máte úspěch, tak je to nádherné. Ten samotný proces je ale také krásný. Mně to přineslo i hodně přátel. Dokázala jsem se odpoutat od rodičů a starala jsem se sama o sebe. A dokázala jsem to. Což bylo úplně úžasné. Nevzdávala jsem se v situacích a v momentech, které jsou fakt nepříjemné. A uměla jsem řídit svůj tým a vše do detailu plánovat.

„Odvaha je namístě. Musíte ji ukázat a jít s hlavou vztyčenou. Musíte ukázat, že jste šampion. Musíte mít odvahu, protože když ji nemáte, tak se to projeví.“

Jak velký podíl tvoří talent a jak velký dřina, kterou tady popisujete?

Talent vůbec.

Talent nehraje roli? Přeceňuje se?

Hrozně. Když máte talent, tak je to velké. Ale když nemáte pílí, když nemáte odvahu a když nemáte pokoru, tak vám je talent k ničemu. Prostě můžete být talentovaný, jak chcete, vyhrajete sem tam nějaký zápas, možná turnaj, ale nevydrží to dlouho. Pokora s pílí, odvahou a chutí pracovat jsou mnohem důležitější.

Báro, použila jste slovo odvaha. Co je v tenise odvaha? K čemu ji potřebujete?

Když máte třeba nastoupit na první kolo grandslamu ve Wimbledonu, tak i Djoković nebo Federer jsou opravdu vystresovaní. Prostě chcete a musíte vyhrát. Odvaha je namístě. Musíte ji ukázat a jít s hlavou vztyčenou. Musíte ukázat, že jste šampion. Musíte mít odvahu, protože když ji nemáte, tak se to projeví. V tenise se to projeví hned, a proto je tenis fér. Odvaha je ale pro mě i změnit věci, abyste se zase posunuli dál.

Co si neuhrajete, to nemáte?

Je to tak. Co si neuhrajete, to nemáte. A když neumíte riskovat ve správný moment, tak to prostě nedáte. Není tam takový ten klid, kdy můžete vyhrávat turnaje. Ale odvahu potřebujete i mimo kurt. Musíte cestovat s lidmi, kteří nejsou vaši blízcí, a platit jim. Musíte mít odvahu investovat do sebe peníze. Hodně peněz, abyste měla ten komfort. Utrácet za sebe, to chce taky odvahu. Poletím v byznysu, protože se víc vyspím, budu mít natažené nohy a budu fit a třeba vyhraji další dvě kola. To je taky odvaha.

Pak třeba i odvahu skončit, když jste úplně na vrcholu.

Což je strašně těžké. Víím, že je spousta tenistů, nejenom tenistů, já znám milion jiných sportovců, kteří tu odvahu zatím nemají. A už by to potřebovali! Perou se s tím a já to naprosto chápu. Já jsem měla výhodu v tom, že jsem měla dítě. Protože pak přemýšlíte jinak. Tenis je ve srovnání s mateřstvím úplně nic. Věci, kterými jsem se trápila a stresovala, jsem najednou viděla jinak.

Báro, za pár dní přivedete na svět Vincentova sourozence. Jaké to bylo být maminkou ve vrcholovém tenise? Jak vás braly soupeřky?

Toho jsem se obávala. Říkala jsem si: sakra, já vlastně vůbec nevím, jak to vezmou. Na druhou stranu jsem si říkala, že je to jedno, jak mě budou brát. Ale vůbec jsem nevěděla, do čeho jdu. Protože přece jenom být rok a půl mimo tenis je dlouho. On se pořád posouvá. Ale jak jsem byla připravená a měla natrénováno, tak jsem si věřila a to mi hodně pomohlo. Mám v tenise spoustu přátel a ti mě přivítali a to mě potěšilo. První turnaj jsem hrála v Madridu, který mám ráda, jsou tam fajn lidi. Bylo zvláštní vidět, že se mě hráčky bojí. Jedna, se kterou jsem nastupovala v Říme na singla, se úplně třásla. Říkám si dobrý, ona se mě bojí. Pak jsem ten zápas samozřejmě vyhrála. Bylo vlastně příjemné vidět, že ze mě mají ještě pořád strach.

~~~~~  
*„Tělo vystavujete neustálému stresu. Jenom to cestování je záhuľ, a je důležitě zdravě jíst. Ale přece jenom někdy potřebujete polevit. Sezona je dlouhá.“*  
~~~~~

Když jste odešla z tohoto soutěživého sobeckého světa, stala jste se maminkou. Najednou se všechno točí kolem miminka. To je opak tenisového sobectví. Bylo to těžké?

Strašně. Já jsem se s tím hodně prala. Vy jste to řekla v té otázce. V tenise se všechno točí kolem vás. Všichni pracují pro vás, abyste vy předvedla nejlepší výkon. A najednou se to vůbec netočí kolem vás. A to byl takový rozdíl, že jsem se s tím dlouho prala. Měla jsem momenty, kdy mě to fakt bolelo. Teď už to vůbec nebude o mně? Teď už

je to jenom o tom malým? Vždyť já jsem tady taky! A nějakou dobu trvalo, než jsme si našli nějakou rutinu a prostě se to zaběhlo. Já potřebuji trávit čas také sama, chci sportovat, dávat prostor i sama sobě. Našla jsem si ho, ale ze začátku to byl velký boj.

Bude to teď s novou holčičkou nebo chlapečkem jiné? Třeba snazší?

Nevím. Možná to bude snazší, možná taky ne. Protože už budou dva a toho času bude míň. Ale já vím, že sport ke svému životu potřebuji, takže to musím nějak vymyslet. Já se bez něj necítím mentálně dobře. Sport mi pomáhá, abych si vydechla, zpotila se, zdravě se unavila. Musím to nějak vymyslet, protože vracet se už nechci.

Je to definitivní?

Nikdy neříkej nikdy.

Jaké to je, mít své tělo pořád pod velkou kontrolou? Stále na vás někdo dohlížel. Musela jste být v kondici, hlídat si váhu. Jak se s tím jako žena srovnáváte?

To je skvělá otázka. Kolem 17., 18. roku jsem hodně přibrala a musím říct, že jsem se s tím hodně prala. Myslela jsem na to, že jsem ošklivá, tlustá, že nesnáším svoje tělo. Moc jsem o tom nemluvila, ale bylo to ve mně. A opravdu hodně jsem se tím trápila. Řešila jsem, jestli jíst, nejíst. Nikdy jsem neměla anorexii nebo bulimii, to vůbec. Ale bylo to složité.

Je to v tenise časté?

Nemyslím si, ale prostě v tenise je strašně důležité dodržovat zdravou životosprávu. Přece jenom tělo vystavujete neustálému stresu. Jenom to cestování je pro tělo záhuľ, a je důležité zdravě jíst. Občas je ale třeba polevit. Sezona je dlouhá. Chce to balanc a dát tělu a hlavně hlavě odpočinek a najíst se třeba v mekáči.

A jak se žije s vědomím, že za vámi kdykoliv může přijít dopingová kontrola?

Hrozně.

Že někdo přijde k vám domů?

Jde s vámi na záchod. Kouká na vás a je tam prostě s vámi.

Takhle to probíhá?

To je to nejdůležitější. Máte kalíšek, musíte se vyčurat, oni na vás koukají. Každý den v sedm hodin ráno jsem musela hlásit, kde jsem. Každý den. Uvedete adresu, kde se nacházíte. Když jsem byla doma, uvedla jsem, že jsem doma. Ale když pak jdete ke kámošce koukat na film, tak musíte adresu změnit. A to se někdy nepovede a je to z toho pak stres. Tohle je otravné, ale je to nutné. Mají to všichni, nejen tenisti.

Je to dost divné, trochu nelidské. Zvykne si člověk na to, že s ním chodí cizí lidi na záchod?

Hrozně divné. Ze začátku jsem se styděla. Ale když je to třeba po třicáté, tak už si prostě vytvoříte nějaký vztah. Zrovna pán z české dopingové kontroly byl strašně fajn. Je to jeho práce, tak to musíte respektovat. Ale nepříjemné to je.

A pak se stala ta věc na lucemburském turnaji. V moči vám našli nepovolený stimulant (*Sibutramin*. *Bára ho požila v antioxidantu podporujícím hubnutí*. *Mezinárodní tenisová federace ji za doping vyměřila zákaz startu na 6 měsíců – pozn. autorky*). Jak na to vzpomínáte dneska?

Strašně.

Řekla jste: Platím za hloupost, ale nejsem podvodnice. Vy jste si vzala nějaký suplement v důvěře, že to je v pořádku?

To bylo v roce 2012. Cítila jsem se hrozně, a tak jsem si ten jeden prášek vzala. Bylo to z Brna, bylo to bio. Mělo se po tom hubnout. To bylo v tom období, kdy jsem se cítila blbě. Tak jsem si to našla, zkoumala jsem, co tam všechno je, ale neposlala jsem to do laboratoře. A to byla chyba. A já za to zaplatila tím, že jsem 6 měsíců nemohla hrát, a to bylo... Když mi to řekli, tak jsem jim nevěřila a byla jsem hodně dole. Ale zpětně si říkám, že mi to strašně pomohlo, že mě to nakoplo. Dala jsem si tři měsíce pauzu a potom devět týdnů tvrdě trénovala. Odpočinula jsem si od tenisu, začala jsem to dělat úplně jinak. Mně těch šest měsíců nakonec hodně pomohlo.

Na druhou stranu šest měsíců je dlouhá doba. Do jakého bodu kariéry jste se pak vrátila?

Do bodu nula.

Za šest měsíců nula?

Byla jsem na nějakém 400. místě. Tak jsem začala od těch malých turnajů. Dohrála jsem tři pětadvacítky a prohrála jsem v prvním kole. Řekla jsem trenérovi, že jestli půjdu ještě na čtvrtou, končím s tenisem. No a tam se stala taková věc. Já byla totiž šíleně zaťatá. Ale kámoši mě vytáhli ven a to mi pomohlo se uvolnit. A ten další turnaj jsem vyhrála a celé se to pak rozjelo.

Jak velký pozor jste si pak dávala na to, co sníte, vypijete?

Já jsem si nedala ani vincentku. A mám to dodneška. Pořád se ptám, jestli něco můžu, nemůžu. Všechno jsem kontrolovala, fotila, posílala. Byl to strašný stres. Ta kontrola mohla přijít kdykoliv.

Co ženská tenisová móda. Pro mě to byla vždycky věc, kterou jsem si ráda prohlížela v televizi. Měnilo se to v čase?

Strašně. A změnilo se to k horšímu. Jsou tam hodně divoké outfity. Já jsem zastánce toho, že by tenis měl být bílý. Proto miluju Wimbledon, je to tradiční. Můžete to být krásné šaty, můžete mít holá záda, ale prostě je to bílé a čisté. Co se teď občas vytváří za kreace, to je tragédie a já s tím absolutně nesouhlasím.

A tenis jako takový? Jak vnímáte vývoj hry?

Tak tam je nevidaný skok. Především se tenis strašně zrychlil, jsou rychlejší kurty a rychlejší míče.

Jsou i rychlejší ženy?

Myslím si, že jsou větší a mají větší sílu. Jako divákovi se mi tenis úplně nelíbí. Dřív to bylo o tom, kdo zvolí jakou taktiku. Teď je to o tom, kdo dá větší ránu. Říkám si, že to musí být pro diváka nudné. Protože všechny hráčky hrají tenis hodně podobně. A prostě vyhrává ta, která zahraje víc ran. Je to nekreativní. Ale to je můj názor. Každý ho máme jiný.

~~~~~  
*„Už se mění všechna pravidla, zkracuje se třeba.*

*Ale asi se to musí změnit, jinak ty děti budou trpět. Nebo nedokážou nic.*

*Dokážou to jenom silní, kteří umí snést tu bolest, kterou sport přináší.“*  
~~~~~

Díváte se v televizi na tenis?

Jo, ale spíš na mužský. Ale dívám se. Když si můžu vybrat, koukám na chlapy, ale když hrají ženy, tak se taky dívám. Baví mě to.

Jsou partneři a manželé tenistek součástí týmů?

Stává se, že se partner stane součástí týmu. Tenistce, své dívce nebo manželce, zařizuje spoustu věcí, aby se zapojil, byl potřebný a jen na ni pořád nečekal. Protože na nás se pořád někde čeká. Tak zařizuje hotely, letenky, organizuje tréninky.

To asi každý chlap nechce nebo nezvládne dělat.

A já tomu rozumím. Chápala jsem, že můj partner měl svoji práci a chtěl tady zůstat. Když to šlo, tak za mnou přiletěl. Měla jsem vztahy i před ním, bylo to složité a hodně jsme naráželi. Ale u nás to bylo celkem dané tím, že musel chodit do práce a mohl se mnou jezdit, jen když měl dovolenou.

Když ale bude takový servis dělat žena svému muži, tak je to vlastně považováno za normální, ale obráceně se na to jako společnost díváme trochu divně.

Máte pravdu, je to trochu zvláštní. A je to asi špatně.

Možná se společnost dívá na ty chlapy jako na zlatokopy...

Přesně. Oni to tak třeba i cítí, přitom bych to tak nenazývala. Oni za to nemůžou, že jejich partnerka musí cestovat a že se takto „obětují“, aby mohli být s ní.

Vy jste několikrát říkala, že chcete, aby Vincent sportoval. On i jeho sourozenec. Doporučila byste jim kariéru profesionálního tenisu? Se zkušeností, kterou máte, s tím dobrým i zlým?

Doporučila. Já bych jim asi řekla, co jsou slabé stránky, na co by se měli připravit. Moje kariéra byla výjimečná, nasbírala jsem spoustu zkušeností, takže bych jim přála, aby to zažili.

Budete je v tom aktivně podporovat? Vincenta už jsem viděla na fotkách s malou raketkou.

On už nějak hraje. Já ho budu podporovat. Chci, aby sportoval. To je pro mě priorita. Nemusí to dělat profesionálně, může dělat jakýkoliv sport, ale sportovat musí. Aby věděl, že budou i chvíle, kdy se mu do toho nebude chtít. Chci ho naučit, aby věděl, že prostě musí. Mně se taky kolikrát nechtělo jít na trénink a letět do Ameriky a být tam měsíc a půl bez svých blízkých. Ale zvládla jsem to a pomohlo mi to. Chci, aby se tohle naučil, a nejenom v tenise, ale i v životě. Sport je o tom, že věci se prostě dělat musí, i když nechceš.

Má po vás zarputilost a tu velkou soutěživost?

Ne. Myslím si, že ne. Já jsem extrémně zarputilý člověk. I můj partner je takový. Ale u syna to zatím nevidím, protože jsou mu dva roky.

Máte v plánu uběhnout maraton a zdolat triatlon. Kdy se do toho opřete?

Až mi to moje tělo řekne. Už se mi to stalo s Vincentem. Přesně jsem věděla, že teď už můžu začít. Tělo mi to řeklo. Já to poznám. Pak začnu běhat a začnu maratonem. Triatlon je časově hodně náročný. Musíte mu obětovat hodně času a nevím, jak to bude s dětmi. Já mám skvělou mámu a tchyni, které se o děti moc dobře starají, ale chci to dělat pořádně. Nechci je šidit. Ale maraton bude brzy.

Budete maminka dvou dětí. Uběhnete maraton. A co dál?

Budu ještě pracovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rozhovory Terezie Tománkové***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.